

רינה שני : שירי נסורת

אין לומר צמח דָּכָר.
בין המצופים חותרת אפלה
העונגת את כל השמות.
עלוקות קטנות
תמצנה את לשד התארים.
לא נוציא את יומנו.
עד שתקבה פצימת השל,
נפוצו זוגיו הנבקהלים,
עד שיעריב השחר באבו.
נוגה ומקלים,
תהי נשמתו צרוכה בצרור המלים.

*
ואין להושיט יד. גזרה
היא או שקר או
תענית למודה. ואין
להטיס מבט ישר. שקחה
היא או פסד
מפני התרמית האורבת.

*
ואם הצעקה תקרע
את הפה המתאסלל,
יש להדביק תותבת-חיוך.
לסגת.
הן למדנו מהורחננו המים,
דין שפל בדין גאות.

*
בוא שיר הנסרת. בוא.
המקצוץ יסתף בנו וישוף.
חלקים ותמימים נהיה
בסור אותו הלילה.

אכל מקצד להשקתו
ילבין שצרנו בירם.

*

רום היא בי שאחספש
כל אשר אבוד מראש.
רום בך שפרוז אל כל צפוי
כאל תדמה מתנדשת.
אצל שקמותנו —
לפני המבול
מופנת הקשת.

אחקיו, שוב איננו יודעים.
אם לשבט, אם לחסד.

*

תמיד גדע להסביר
את התרמית באת
הפצע המקאיר שיד
זרה או זדנו הפריקה
בבלי-דעת. בשם
הצמא המתחשא
לחסד העובר עלינו
במהירות הקול, בתכלית
הזכות לצמד
במקום שבצל-תשובה עומדים.

*

לאט, הולכת ומגבהת לרגלי
צרמת הנסרת, שקבי ציני
בה, חרוטות גופי המפחם,
אבק צפרני הקהות.

ובתוך הענן הקלה
בנס האבק הפורם.
גם היא לא מצמד לי לגל וצד
בבוא הקול הגורף למוצד.